

loših uslova i krupnih unutrašnjih problema. Jedan od velikih dobrotvora Rade Marković, u to vreme odlazi iz Kluba, zatim i dotadašnji predsednik Duško Živković, napušta klub. Da bi kriza bila još veća, nekako u isto vreme, izgubili smo i našeg menadžera, arhitektu Vasu Kostića, koji se iselio iz Čikaga.

Mi, igrači, smo se sami okupljali, prali svoje dresove, beležili igrališta, postavljali i skidali mreže... Ostali smo bez uprave i došli do granice rasformiranja. Onda su se upravi priključili Dr. Jovan Čupić, i Voja Vla, koji su svojim dolaskom osetno pojačali klub.

Na pojačanje kluba uticala je i pojava FK Galeb, koji je kod naših igrača izazvao veliku želju za rivalstvom. Mi smo osetili konkurenciju i osetili potrebu da što više ojačamo, kako upravu, tako i tim. Sa Galebom smo imali večiti derbi, odnos sličan Partizan - Zvezda.

UJEDINJENI SRBI SU MI JEDNOSTAVNO PRIRASLI SRCU

Gospodin Voja Vla je drugi predsednik FK US, i njegov mandat već prilično dugo traje. Godinu dana nakon njegovog ućlanjenja u klub, izabran je za predsednika, a tu dužnost obavlja i danas.

U Ameriku je došao februara 1962. godine, iz Pariza. Kao i većina nas borio se za svoj opstanak pa je ta njegova upornost usledila plodom. Po struci je zubni tehničar i slobodno se može reći, i vrlo uspešan i cenjen biznismen u Čikagu.

Kaže da je fudbal uvek voleo. Došao je iz Vojvodine, gde je ostavio mnogo dečijih koraka po prašnjavim vojvođanskim ulicama igrajući fudbal. Tu ljubav prema sportu poneo je sa sobom. Nikada nije bio neki veliki igrač, ali je sa puno ljubavi jurio za loptom. Svojim prelaskom u Beograd, imao je priliku da vidi dosta dobrih utakmica i postane veran navijač prvotligaša. Voleo je svaki sport ali fudbal najviše. Kada ga je dr. Čupić pozvao da se priključi FK Ujedinjeni Srbi, prihvatio je odmah, bez i jedne reči. Bio je voljan da na bilo koji način doprinese i pomogne klubu. Prišao je upravi kluba, i ni jedan trening niti utakmicu nije propuštao. Želeo je da svojim prisustvom bude stvarni i iskreni deo kluba. Pitamo gospodina Voju, predsednika kluba:

Šta znači biti član a onda i predsednik Ujedinjenih Srba?

Na samom početku razgovora unapred se izvinio igračima, pomagačima, i svim dobrim Srbima i Srpkinjama, ukoliko se desi da propusti i ne pomene nečije ime, a onda započinje svoje kazivanje:

- Biti član Ujedinjenih Srba, govorim vam sa mog aspekta, znači uprave, značilo je i snositi posledice, posebno u ondašnje vreme, jer samo ime nije bilo tako popularno ni u ondašnjoj Jugoslaviji. Ovde su nas mnogi gledali popreko, ali bez obzira na sve ja sam u klubu video dobre ljude, dobre Srbe, dobre roditelje i mladiće. Kad sam postao predsednik Kluba, nakon odlaska doktora Živkovića, pokušao sam da učinim sve što sam smatrao da može biti od pomoći i da će ojačati klub. Želeo sam da zajednički stvorimo jednu ekipu kojom će se ponositi Srbi u Čikagu.

Jeste li ikada imali neki direktan

Voja Vla predsednik kluba US

problem zbog uloge predsednika FK US?

Jednom prilikom kada se održavao Svetski kongres stomatologa u Beogradu, nakon dužeg razmišljanja, Dr. Čupić i ja rešili smo da odemo. Želeli smo da se nakon toliko godina sretnemo sa svojim kolegama. Rezervisali smo karte ali kad je došlo do viziranja naših pasoša iz agencije su nam rekli da iz konzulata zahtevaju da lično odemo po vize. Kada sam otišao primio me je lično konzul. Rekao sam da

sam došao iz Vojvodine gde su Mađari bacali Srbe pod led. Odrastao sam u sredini gde su živeli i Nemci i Slovaci i Rusini i Mađari i Srbi i uvek smo svi držali svoje i bili ponosni na to. Rekao sam da ne vidim nikakav problem zato što sam prišao FK Ujedinjeni Srbi, jer ako Hrvati, Muslimani, Mađari, Nemci i svi drugi mogu da imaju svoj tim, zašto mi Srbi ne možemo. Konzul mi je rekao da postoji tim Galeb, i da sam mogao njima da pridem. Na kraju me je pitao da li bi naš tim otišao da igra u Jugoslaviju. Rekao sam zašto da ne, ako bi nam dozvolili da obučemo naše dresove, koji su imali boju srpske zastave i srpski grb na grudima.

Na kraju sam dobio vizu, ali naravno da nas nikada nisu pozvali da igramo u Jugoslaviji.

Igrači kažu da je Vaš dolazak u klub od velikog značaja. Klub je ojačao, a kod igrača ste uneli poverenje i sigurnost. Kako ste to postigli?

- Moja prevelika ljubav prema sportu učinila je da bez rezerve, unesem sebe celog u klub. Znam da je zbog toga malo trpela i moja familija, jer nije bilo nedelje da sam izostao ali zahvaljujući mojoj ženi koja je razumela moju ljubav prema sportu, to sam mogao da činim. Takođe i velika požrtvovanost ovih divnih, poštenih i vrednih ljudi iz kluba, koji su stvorili takvu atmosferu i osećaj u meni da su mi

Ujedinjeni Srbi jednostavno prirasli na srcu.

Mogu da Vam kažem da ja ništa ne bih mogao sam da uradim. Da nisam imao oko sebe ljude koji su mi dali kompletnu podršku i stopostotno poverenje. Ovu dužnost nikada nisam obavljao ni iz kakve koristi, naprotiv, mnogo puta smo sami davali novac iz džepa, da bi smo dotirali neke troškove. radio sam to jer sam imao veliku želju da mi Srbi imamo jedan jak i dobar fudbalski klub sa kojim ćemo se ponositi.

Deca, svi mladići koje smo mi sa ulice sklonili i uključili u naš klub, svi su postali dobri ljudi i danas svoju decu dovode na treninge i utakmice. Eto to je nešto što smo najplemenitije uradili, aktivirajući tu decu sportom umesto da ostanu a ulici.

Sećam se da su mi puno puta prilazili stari emigranti, koji su me pitali da li znam da u timu imam momke koji su komunisti. Obično sam im odgovorio sledeće: Ako je neko prišao omladinskoj ili komunističkoj organizaciji, pa došao u ovu zemlju i obukao dres US, koji je crveno-plavo-beli, sa srpskim grbom na grudima, smatram da tom dečaku treba dati šansu. Mnogi od tih dečaka su postali časni Srbi. Ja sam vrlo srećan da smo našoj deci priuštili to da se mogu ponositi svojim uspesima na sportskom polju.

Značajne utakmice, kada smo iz druge lige prešli u prvu. Kada smo iz nacionalne otišli u metro ligu, zbog problema koje smo imali i utakmice koje smo igrali protiv Hrvata na penale. To su bili momenti koje sam teško preživljavao. Mnogo mi je trebalo da se smirim, noćima nisam spavao jer sam se osećao poražen ne samo klubski nego i moralno. Nikada neću da zaboravim ni utakmicu sa Galebom. Ona pesma u prošlom broju, koju ste objavili napisana je na toj utakmici. Sva ta imena koja su pomenuta u pesmi su imena naših fudbalera, jedino su im dodata imena vojvođa, voskovođa, velikana pa čak i Vuka Brankovića. Tako da je pesma veoma slikovito prikazala tadašnju situaciju sa utakmicom. Ta utakmica je bila od velikog značaja za nas, ne samo kao sportska igra već kao moralna igra i pobeđa.

- Zahvaljujući podršci uprave hoću da pomenem: Dr. Jovana Čupića, Mileta Stanojevića, Bogića Ristića, Savu Mandušića, Žiku Pavlovića, Ljubu Perića Gruju Sajić, Đorđa Pavića, Budu Sajića, i pokojnog Božu Lazića, to su ljudi koji su zajedno sa mnom zahvalni za sve što je FK US postigao na terenu i van njega.

Koji su po vama važni momenti kluba iz tog vremena?

- Vrlo važan momenat u klubu je dobitanje novih klubskih prostorija, zahvaljujući gospodinu Marku Ristiću i Savi Mandušiću kao i momenat kada je naš ondašnji fudbalski suduđa, gospodin Žika Pavlović osnovao juniorski tim u koji sam odmah obadva moja sina upisao.

S.P.

Nastavak u sledećem broju

Juniorski tim 1983. godine

OSNIVANJE JEDINOG JUNIORSKOG TIMA U ISTORIJI US

Žika Pavlović osnivač i trener juniorske ekipe

Što se tiče juniorskog tima- kaže osnivač gospodin Žika Pavlović- ideja je potekla u jednom razgovoru 1981. godine, sa Vojom. Tako da smo 1982. godine formirali juniorsku ekipu koja je postojala vremenski kratko, ali je bila vrlo uspešna. Imali smo problem, jer je decu trebao neko dovoziti i odvoziti na treninge i utakmice. Kao što znate roditelji su ovde prilično zauzeti, a bilo je i onih ne zainteresovanih, pa su se sve obaveze počele svoditi na mene. Ja sam trenirao decu, nalazio igrališta, sakupljao i razvio decu i to je bio strahovito veliki posao za mene. Ali uspešni smo da osvojimo prvo mesto u toj godini. Najveći problem je bio teren, za svaku utakmicu sam morao da pronalazim teren. Voja mi je prilično pomagao ali nas dvojica nismo mogli sami da sve obavljamo. Decu je trebalo dovoditi i odvoditi. Imali smo oko 35-toro dece, uzrasta od 12 do 16 godina. Posle osnivanja kluba došli su Stiv Denić i Gruja Savić kao i pokojni Vlada Zorić.

Mogu samo da kažem da sam ponosan i da mi je jako drago da smo imali ovu grupu mališana, i da je to bio prvi put u Čikagu da se osnuje juniorski tim.

Ovaj tim je postojao tri godine, a već do kraja prve godine osvojili su prvo mesto nacionalne lige - seća se trener juniora, gospodin Žika Pavlović.